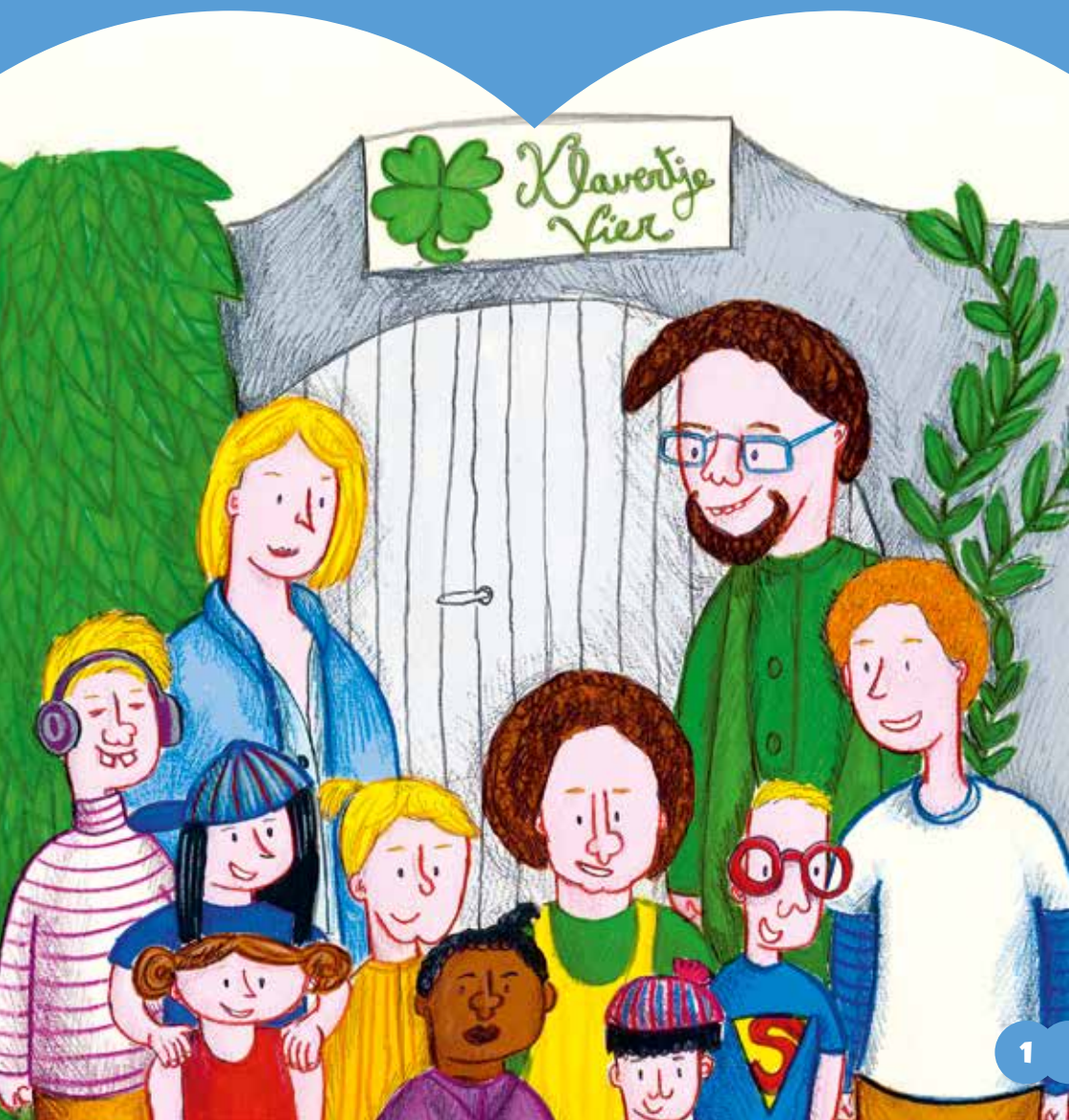

De kinderen van Klavertje Vier

Klavertje Vier

Juf Roosje en Anders staan aan de schoolpoort te wachten. Maar goed ook! Ik zou voorbijgereden zijn. Is dit de school? Zo veel groen! Het lijkt hier wel een park. Er is een groot bord met een klavertje vier op. Ik parkeer mijn autootje eronder. Klavertje Vier. Zo heet de school van Anders.

Anders rent naar me toe, juf Roosje achter hem aan.

‘Ben jij de mevrouw die een boek over mij zal schrijven?’ Anders pompt mijn hand op en neer. Mijn hand zwiert omhoog en weer naar beneden. Tjonge, die Anders is echt wel sterk. En hij blijft mijn hand maar schudden. Tot juf Roosje streng maar vriendelijk zegt dat het genoeg geweest is.

Als hij dan plots mijn hand loslaat, zwiept¹ die vanzelf weer de hoogte in. Anders lacht luid en springt op en neer. Hij krijgt er een erg rood hoofd van. Juf Roosje legt haar grote hand zachtjes op zijn krullen.

‘Haal jij nu eerst eens diep adem, Anders!’ zegt ze kordaat maar vriendelijk.

Anders haalt zo diep adem dat zijn borstkas er helemaal van opzwelt. En dan zucht hij, een hele lange zucht.

'Goed zo,' knikt juf Roosje en ze lacht hem stralend toe. Anders lacht ook. Even is hij helemaal rustig. Daarna begint hij rond ons heen te dansen.

'Kom! Ik zal je alles tonen! Kom!' Hij holt weg, het grote park in.

Domoor is hier een ezel

Hij rent voor ons uit, kijkt af en toe achterom, rent weer terug tot bij juf Roosje en mij. En hop, weer weg. Als een jong hondje dat nooit moe wordt.

Langs het pad zie ik een weide met schapen, en wat verderop staan twee ezels te grazen².

‘Dat zijn Langoor en Domoor,’ roept Anders. Langoor heeft inderdaad heel lange oren, en Domoor heeft een krom oor en kijkt een beetje zielig.

‘Allemaal dieren van onze boerderij,’ vertelt juf Roosje. ‘We hebben ook nog kippen en konijntjes. Er mag altijd een groepje kinderen hier komen spelen in de speeltijd. Daar hebben we een beurtrol voor.’

‘Ik speel het liefst voetbal,’ zegt Anders. ‘Als ik in het doel sta, komt er geen bal voorbij ...’ Hij heeft geen tijd om zijn zin af te maken. Hij gaat even in het doel op en neer springen en holt daarna naar ons terug. ‘Daar is het speeltuintje voor de kleuters, en daar mijn klas, en daar de groentetuin van meester Jo, en daar, daar slaap ik! Kom je naar mijn kamer kijken?’

‘Laten we dat maar doen,’ zegt juf Roosje. ‘Wat vind je van Anders?’

‘Hij is een beetje anders, maar wel heel lief. Hij heeft veel energie!’

‘Heel veel energie. Gelukkig kan hij het hier van zich af hollen. In een gewone school lukt dat niet voor hem.’

Klavertje Vier is geen gewone school. Het is een school voor kinderen die anders zijn. Die op een gewone school al gauw ‘dom’ of ‘gek’ zouden worden genoemd door andere kinderen. Maar hier wordt niemand een domoor genoemd, behalve de ezel.

De Boterbloem

Van maandag tot vrijdag slaapt Anders in een huis naast de school, samen met nog acht kinderen. Zo'n groepje en hun twee begeleiders noemen ze een leefgroep. Er zijn tien leefgroepen en elke leefgroep heeft een naam.

'Onze leefgroep heet De Boterbloem,' zegt Anders trots. 'En onze begeleiders zijn Jef en Mieke. Ze zijn de beste van de wereld!'

De begeleiders zorgen voor de kinderen. Een beetje zoals een oom of een tante dat zouden doen. Er mag veel gelachen worden en niemand doet streng of boos.

Dat merk ik meteen als ik binnenkom. Er hangen vrolijke tekeningen aan de muur van de woonkamer. Twee kinderen zijn de ontbijtspullen aan het opruimen. Een klein meisje zit met een boekje op de sofa. Ze kijkt alsof ze elk moment kan beginnen huilen. Anders holt naar haar toe. 'Dit is Ineke,' roept hij. 'Ineke is nieuw hier. Maar ik zal voor haar zorgen als mijn zusje!'

Hij legt zijn arm om haar heen en begint op en neer te wippen tot de sofa kraakt. Ineke schatert van het lachen. Ze kan niet goed spreken, maar lachen kan ze als de beste.

'Rustig maar, Anders. De sofa is geen trampoline hoor!'

Jef geeft me een kopje thee en vertelt: 'Veel kinderen moeten heel ver reizen om naar deze school te komen. Andere kinderen hebben een papa of een mama die niet voor hen kan zorgen. En dan komen ze hier slapen. Dat is makkelijk. Vijf minuutjes stappen en je zit op de schoolbanken.'

